

Людмила Андровска

**МАРИЯ ТЕРТЕР –
ЦАРИЦАТА**

РОМАН

Издателска къща „ЗНАЦИ“
Бургас, 2020

На Валери – моето всичко
Авторът

© Людмила Андровска – автор, 2020

© Издателска къща „Знаци“, 2020

ISBN 978-619-7497-24-3

ПРОЛОГ

1251

Раждането продължаваше повече от два дни. Майката лежеше изтощена и бледа, потта се стичаше на вадички по лицето, врата и гърдите ѝ. Бащата бе седнал в дъното на стаята с увесена глава. Не беше спал през всичкото това време. Отначало се разходваше нетърпеливо напред-назад с усмивка, в очакване на бъдещия наследник. Постепенно разходките му намаляваха, излизаше и влизаше, запушваше уши при силните викове на жена си, които ставаха все по-тихи, накрая се отпусна уморено на стола в дъното, та да не пречи на бабите, които израждаха детето.

Божия, бъдещата бавачка на малкия юнак, стоеше в другия ъгъл на стаята и от време на време се спускаше да помогне с нещо – или да донесе още топла вода, или нови чисти кърпи.

Така ги посрещна утрото на третия ден.

Първите слънчеви лъчи осветиха клюмналата глава на придремващия баща и изтощеното лице на майката.

Камбаните на всички църкви в Търновград забиха почти едновременно. Първо удари камбаната на царската църква „Света Петка“, заедно с нея се

обади патриаршеската катедрала „Свето Възнесение Господне“, веднага след тях зазвъня храмът „Свети Иван Рилски“, последвани от останалите църкви на Царевец, Трапезица, Света гора и долния град.

„Днес е Голяма Богородица“ – помисли Божия.

И тогава се чу проплакване. Бабите бяха извадили дребното телце и се спуснаха да къпят малкото човече. Направиха го толкова бързо, че бащата още не се беше окопитил, а те вече подаваха на майката увитото вързопче.

– Момче е, нали? – нетърпеливо скочи бащата.

Бабите се спогледаха.

– Момиченце... – отвърна едната.

Мъжът застина с отворена уста. Не може да бъде! Това е синът му, така дълго чаканият мечтан наследник! Защо го лъжеха...

– Момиче е... – прошепна и другата баба.

Мъжът стоеше като закован, лицето му смени няколко цвята. После се обърна и, без да каже дума, излезе, затръшвайки тежката врата след себе си.

Жените се спогледаха, докато подаваха бебето на майката. Но тя извърна бледото си лице настрана и не пожела да го вземе. Детенцето писна.

Божия се спусна, пое врещящото малко вързопче, гушна го и го изнесе от стаята. То усети топлината ѝ и се смълча.

– Добре дошло на този свят, малко момиченце – шепнесе му тя. – Ти се появи на голям празник... и си дойде с името... мъничка Мария...

Бебето притихна и тя имаше чувството, че я разбира. Усмихна му се и го притисна по-силно до себе си.

„Защо ли никой не се радва, когато се роди момиче? – помисли си Божия. – А вероятността да е момче или момиче е еднаква... Лошо е да се родиш жена... Никой не се радва при раждането ти, после за всичко си виновна, беззащитна си, след това те мрази свекърва ти, настройва мъжа ти против теб, никой не те защитава... Женска съдба...“

Въздъхна, тръсна глава, за да прогони лошите мисли и се наведе към бебето. То изгука и я погледна с големи светли очи.

– Не се безпокой, миличко – заговори му отново тя. – Сега не ти се радват, но... Ти ще бъдеш царица. Жена на цар и майка на велик цар! И майка на царици... Само имай търпение!...